

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa O. W. K. - poprzednio O. H. K.
przeciwko H. K. i C. K.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego C. K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) przyznaje ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
w [...] adw. A. R. wynagrodzenie w kwocie 240 (dwieście
czterdzieści) złotych podwyższonej o stawkę podatku VAT
tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu
pozwanemu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Powołanie się na przesłankę określoną w punkcie pierwszym wymaga sformułowania zagadnienia prawnego a temu wymogowi skarżący nie podołał przedstawiając problem prawny w sposób opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Sposób sformułowania wskazanego problemu prawnego nie pozwala na zakwalifikowanie go jako istotnego zagadnienia prawnego i wywody skarżącego można uznać jedynie za sygnalizację jego własnych wątpliwości związanych z wykładnią art. 378 § 1 k.p.c. Dodać też trzeba, że na etapie badania przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie analizuje zasadności podstaw skargi kasacyjnej, nie mniej jednak rozważa, czy pozostają one w związku z przytoczonymi przez skarżącego przesłankami przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Do rozstrzygnięcia w postępowaniu kasacyjnym wskazanych zagadnień prawnych

może dojść bowiem jedynie wtedy, gdy wskazane przez skarżącego podstawy skargi kasacyjnej pozwalają na ich ocenę i sformułowanie na nie odpowiedzi, a z uwagi na zakaz określony w art. 398³ § 3 k.p.c. oraz wynikające z art. 398¹³ *in fine* związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, jest to niedopuszczalne w razie oparcia skargi na zarzutach naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., nawet w powiązaniu z art. 378 § 1, 382 czy 286 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu orzeczono na podstawie § 4 ust. 1, § 10 ust. 5, § 16 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801).

jw

l.n